

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 127/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К бр.171/16 од 21.03.2018. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж бр.292/18 од 18.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 06. фебруара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К бр.171/16 од 21.03.2018. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж бр.292/18 од 18.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К бр.171/16 од 21.03.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци.

Истом пресудом, окривљени АА обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 12.000,00 динара и ОЈТ у Шапцу износ од 7.639,24 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка оштећеном ББ плати износ од 139.500,00 динара, те да на име трошкова паушала суду плати износ од 8.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени ББ је на основу члана 252. у вези члана 258. став 1. и 4. ЗКП упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж бр.292/18 од 18.09.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана

Антонића, а пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К бр.171/16 од 21.03.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Слободан Антонић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је учинио предметно кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном суду.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може засновати, а као незаконити доказ означава записник о препознавању лица сачињен у ПУ Шабац – Одељење криминалистичке полиције –ПС Богатић од 03.09.2013. године. С тим у вези, у захтеву се истиче да је на ово препознавање окривљени АА позван усменим путем, при чему није био обавештен о разлозима позивања, те да је на записнику констатовано да бранилац осумњиченог, од стране истог, том приликом није ангажован, иако је осумњичени о томе поучен, али да ова констатација нема значаја обзиром да окривљени није потписао овај записник. Надаље, према ставу браниоца, поред наведеног формалног разлога, записник и суштински представља недозвољен доказ, имајући у виду исказ овлашћеног службеног лица ВВ који је у својству сведока навео да су оштећени и његова сестра, који су вршили препознавање, седели заједно у просторији пре другог препознавања, па је несумњиво том приликом оштећени својој сестри указао на окривљеног. Најзад, с тим у вези, у захтеву се истиче и да су радници полиције оштећеном ББ приликом подношења кривичне пријаве показали фотографију окривљеног, а из којих све разлога записник о препознавању представља незаконит доказ.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости су неосновани, из следећих разлога:

По оцени овога суда, стоји навод захтева да је окривљени АА пре обављеног препознавања требало да буде поучен о правима осумњиченог лица, сходно одредби члана 226. став 8. тада важећег ЗКП, имајући у виду да је осумњичени лице према коме пре покретања поступка надлежни државни орган

предузима неку радњу због постојања основа сумње да је извршио кривично дело, те обзиром да је радња препознавања управо таква радња којом неко лице стиче својство осумњиченог лица у смислу одредбе члана 221. став 1. тачка 1. тада важећег ЗКП.

Међутим, побијане пресуде не заснивају се искључиво на наведеном записнику о препознавању окривљеног од стране оштећеног ББ и његове сестре – сведока ГГ, обављеном у полицији, већ ови записници представљају саставни део исказа овог сведока, датих на главном претресу, када су и оштећени и сведок ГГ са сигурношћу препознали окривљеног АА као извршиоца предметног кривичног дела. Према томе, побијане пресуде засноване су на доказима изведеним на главном претресу, а који су самостално а затим и у међусобној повезаности са осталим доказима цењени од стране суда, па је очигледно да би у конкретном случају и без записника о препознавању лица обављеном у полицији у конкретном случају била донета иста пресуда.

Имајући у виду наведено, то су без значаја и наводи захтева којима се указује да су оштећени ББ и његова сестра – сведок ГГ пре обављеног другог препознавања седели заједно у просторији.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Антонића, којима се указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић